

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ**
Рев-365/03
Бања Лука, 30.7.2004. године

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Лукић Драгослава, као предсједника вијећа, Бајагић Здравка, Мрша Смиљане, Козјак Рајке и Бајић Петра, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Б. И., кћери Ј. из Ч. – Д., против туженог Б. Ћ. из Д., ради повећања издржавања, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Д. Гж-247/03 од 17.6.2003. године на сједници одржаној 30.7.2004. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. П-415/02 од 1.4.2003. године одбијен је захтјев тужитељице којим је тражила пресуду којом би се тужени обавезао да јој на име доприноса за издржавање плаћа мјесечно износу висини од 40 % од висине његове пензије почев од 22.1.2001. године, умјесто износа од 15 % од његове пензије на чији износ је обавезан ранијом правоснажном пресудом П-706/95 од 8.2.1996. године, те тужитељица обавезана да накнади туженом трошкове спора у износу од 200,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. Гж-247/03 од 17.6.2003. године жалба тужитељице се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељица побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, те предлаже да се нижестепене пресуде укину и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизије није поднесен.

Ревизија није основана.

Тужитељица тражи повећање издржавања на терет туженог досуђеног ранијом првостепеном пресудом јер да су се од њеног доношења повећале потребе за њено издржавање због општих услова живота и погоршања њеног здравственог стања.

Тужени је оспорио тужбени захтјев и навео да су његове материјалне могућности такве да није у могућности да доприноси у издржавању тужитељице у износу који би прелазило преко износа досуђеног ранијом првостепеном, чија се измјена тражи.

Према члану 263. став 1. Породичног закона ("Службени гласник Републике Српске", бр. 54/02 – даље ПЗ) заинтересовано лице може тражити да суд повиси, снизи или укине издржавање досуђено ранијом првостепеном пресудом ако су се измијениле околности на основу којих је донесена ранија пресуда.

Међу странкама је неспорно да је првостепеном пресудом на основу признања П-706/94 од 8.2.1996. године тужени обавезан да на име издржавања плаћа тужитељици мјесечни износ од 15 % његове од пензије.

Према утврђењу нижестепених судова тужитељица је без сталног запослења, старије доби, слабог здравственог стања и без имовине из које би могла остварити средства за издржавање, међутим ове околности, све и да је опстојана теза тужбе да су се од доношења раније првостепене пресуде, чија се измјена тражи, повећале тужитељичине потребе за издржавањем због погоршања њеног здравственог стања и општих услова живота, нису довољна основа за повећање издржавања од туженог као бившег брачног супружника. Да би тужитељица могла остварити такво право према туженом морала би бити остварена и друга претпоставка за повећање издржавања и то она која се тиче могућности туженог да то чини. Обавеза издржавања бившег брачног супружника (овдје тужитељице), наиме, није безусловна, већ постоји само под претпоставком да је тај други бивши супружник у материјалној могућности да то чини без опасности за своје сопствено издржавање (аргумент из одредбе члана 241. ПЗ).

Полазећи од изнијетих материјалноправних прописа другостепени суд је правилно потврдио пресуду првостепеног суда којом је тужитељица одбијена са тужбеним захтјевом јер је у првостепеном поступку утврђено да се туженом није могла наметнути обавеза да доприноси у издржавању тужитељице у већем износу од оног на који је тужени обавезан ранијом првостепеном пресудом зато што ту обавезу тужени не би могао извршавати без опасности за своје сопствено издржавање. Утврђење нижестепених судова, наиме, да је тужени старије доби, слабог здравственог стања, да нема имовине из које би остварио додатна средства за издржавање, да су приходи које остварује од подстанара на име издавања дијела стана у поднајам нередовни и не већи од 120 КМ мјесечно и да по основу пензије прима 156 КМ мјесечно, по мишљењу и овог ревизијског суда, је довољна основа за одбијање захтјева тужитељице за повећање издржавања. Зато су нижестепени судови правилно закључили да ни тужени нема довољно средстава за своје сопствено издржавање и тиме правилно примијенили материјално право када су одбили тужбени захтјев. Стога су без значаја за одлуку о спору наводи ревизије да нижестепени судови нису узели у обзир да тужитељица није запослена и да је слабог здравственог стања.

Према изнијетом ревизија тужитељице није основана ради чега је исту ваљало одбити и примјеном прописа из члана 393. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94) у вези члана 456. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03 и 85/03) ријешити као у изреци.

Предсједник вијећа
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка